

Sygn. akt II CKN 922/97

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 1998 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - L. Walentynowicz
Sędziowie: SN - B. Czech (spraw.)
 SN - B. Myszka

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 1997 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. R.,

przeciwko M. A., S. M. i M. O.,

o zapłatę,

na skutek kasacji pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 sierpnia 1997 r., sygn. akt I ACa [...]

oddala kasację.-

Sygn. akt II CKN 922/97

U z a s a d n i e

Powód żądał zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 13.600 zł. Z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Twierdził, że 29.XI.1994 r. kupił od pozwanych samochód [...], otrzymując dowód rejestracyjny i książeczkę gwarancyjną której wynikało, że właścicielem samochodu jest A. S.. Samochód został powodowi skradziony, a po odnalezieniu go przez policję, zatrzymała go ona w związku ze sprawą o fałszowanie faktur.

Pozwani wniesli o oddalenie powództwa zarzucając, że z powodem zawarli umowę komisu, w której treści zawarte jest stwierdzenie, iż nie ponoszą odpowiedzialności za wady fizyczne i prawne pojazdu.

Sąd Wojewódzki w K. wyrokiem z 11.X.1996 r., sygn. akt I C [...], zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 13.600 zł. Z odsetkami 46 % od 5.I.1996 r. oraz tytułem zwrotu kosztów procesu - kwotę 2.352 zł., a w pozostałej części powództwo oddalił. Sąd Wojewódzki ustalił, że pozwani, prowadząc komis samochodowy, kupili przedmiotowy samochód od Z. C., a następnie sprzedali go powodowi i dlatego w sprawie mają zastosowanie przepisy dotyczące wad prawnych sprzedanej rzeczy (art. 556 § 2 k.c.), a nie art. 770 k.c.

Apelację pozwanych od tego wyroku oddalił Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 6.VIII.1997 r., sygn. akt I A Ca [...], przyjmując, że poczynione przez Sąd Wojewódzki ustalenia są oparte na zebranych w sprawie materiale dowodowym, a zastosowanie prawa materialnego nie budzi wątpliwości.

Pozwani w kasacji zarzucili naruszenie przepisów postępowania:

a/ art. 381 w zw. z art. 217 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodów zawnioskowanych w apelacji: z zeznań świadka C. P. oraz z przesłuchania stron, mimo, że potrzeba powołania się na te dowody dla wykazania „prawdziwości zawartej pisemnej umowy komisu” wynikła później, na skutek poczynienia ustaleń przez Sąd Wojewódzki przeciwko osnowie dokumentu;

b/ art. 328 w zw. z art. 391 k.p.c. przez niepoczynienie jakichkolwiek ustaleń w zakresie:

- zarzutu apelacji o braku uprzedzenia św. C. o możliwości skorzystania z uprawnienia do odmowy odpowiedzi na poszczególne pytania (art. 266 w zw. z art. 261 § 2 k.p.c.);

- przesłuchania św. C. P. zgłoszonego w apelacji.

Pozwani wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Wojewódzkiego i przekazanie sprawy Sadowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Strona, powołując się na podstawę kasacyjną z art. 393¹ pkt 2 k.p.c. powinna - poza wskazaniem naruszonych (jej zdaniem) przepisów postępowania - wykazać, że następstwa stwierdzonych wadliwości postępowania były tego rodzaju (bądź skali), iż kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego orzeczenia (postanowienie SN z 10.II.1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 82), że miały istotny wpływ na wynik sprawy (wyrok SN z 12.III.1997 r., II CKN 22/97, nie publ.). Kasacja pozwanych nie czyni zadość temu wymaganiu, jeśli idzie o zarzut naruszenia art. 328 w zw. z art. 391 k.p.c., co do nieuprzedzenia świadka C. o możliwości odmowy na poszczególne pytania (art. 266 w zw. z art. 261 § 2 k.p.c.). Sąd Apelacyjny wprawdzie - w uzasadnieniu swego wyroku - szczegółowo nie ustosunkował się do kwestii wymienionego nieuprzedzenia tego świadka, jest to jednak uchybienie, które nie miało wpływu na treść orzeczenia, a w każdym razie skarżący tego nie wykazują.

Gdy idzie o zarzut nieuwzględnienia wniosków dowodowych, to Sąd Apelacyjny - akcentując posiłkowy charakter dowodu z zeznań stron - przyjął trafnie iż skoro ze strony pozwanych przesłuchany został jeden współnik (M. O.), to spełniony został wymóg przesłuchania strony pozwanej i przesłuchiwanie pozostałych współników było zbędne. Co się zaś tyczy nieprzesłuchania świadka C. P., to pozwani nie wykazali, by jego powołanie

nie było możliwe w Sądzie pierwszej instancji, lub by potrzeba jego powołania wynikła dopiero później. Ocena dowodów przez sąd pierwszej instancji - dokonana w orzeczeniu zaskarżonym apelacją - nie uzasadnia bowiem, sama przez się, twierdzenia strony, że potrzeba powołania nowych dowodów (art. 381 k.p.c.) wynikła po wydaniu wyroku przez ten sąd.

Skoro zatem podstawy kasacji okazały się nieusprawiedliwione, a brak nieważności postępowania uwzględnianej z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 393¹² k.p.c. w zw. z art. 393⁸ § 3 k.p.c.).

aw